23/06/2020

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Κεφαλληνίας, πατέρας και αδελφός

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Μόρφου

Του Μητροπολίτου Μόρφου κ. Νεοφύτου

Στὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ 1980, ὅταν ἤμουν φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα, γνωρίστηκα, ἀσφαλῶς κατὰ ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸν Γεράσιμο Φωκᾶ, τὸν μετέπειτα Μητροπολίτη Κεφαλληνίας, τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ σὰν πατέρας καὶ μεγάλος ἀδελφός.

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Κεφαλληνίας Γεράσιμος και ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος, την επομένη της εκλογής του 27 Μαίου 2015 Ὁ μακαριστὸς Γεράσιμος ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού, κρατώντας τὸ δικό μου χέρι, μὲ ὁδήγησε –χωρὶς φανατισμοὺς καὶ πιέσεις- μὲ μεγάλη εὐθύνη, ἁπλότητα κι ἐλευθερία σὲ πολὺ σημαντικοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μὲ γνώρισε στὸν ὅσιο Πορφύριο, στὸν ὅσιο Παΐσιο· ποὺ μὲ πῆρε μία Τετάρτη τοῦ Μεγάλου Κανόνος στὸ Νοσοκομεῖο Λοιμωδῶν στὴν Ἁγία Βαρβάρα Ἀθηνῶν καὶ γνώρισα τὸ «Ἅγιον Ὄρος τῆς Ἀθήνας», ὅπως ἔλεγε, τὸν Γέροντα τῶν Λεπρῶν, πατέρα Εὐμένιο Σαριδάκη ἀπὸ τὴν Ἐθιὰ Μονοφατσίου τοῦ Νομοῦ Ἡρακλείου Κρήτης, ποὺ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔγινε ὁ ἐξομολόγος μου. Ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ποὺ μοῦ μίλησε γιὰ τὸν Γέροντα Ἰάκωβο Τσαλίκη, ἡ γνωριμία μου μὲ τὸν ὁποῖο ὑπῆρξε καθοριστικῆς σημασίας καὶ τέτοια παραμένει μέχρι σήμερα.

Ὁ Γεράσιμος Φωκᾶς, μὲ ἄλλα λόγια, ἦταν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μᾶς ὁδήγησε στὸν τρόπο τῆς Ὀρθοδοξίας, στὴν ἀγάπη καὶ τὴ διακονία τοῦ πλησίον. Ἦταν ἕνας ἀκούραστος καὶ ἀκαταπόνητος φίλος καὶ ἀδελφός, ποὺ μᾶς μάζευε καὶ μᾶς ἔμπαζε σιγά σιγά στὴν πνευματικὴ ἐν Χριστῷ ζωή. Μᾶς ὁδηγοῦσε σὲ ἁγίους ἀνθρώπους, σὲ μοναστήρια, προσκυνήματα, ἀκόμη σὲ πονεμένους ἀνθρώπους καὶ σὲ εὐσεβεῖς οἰκογένειες, καὶ ποὺ ποτὲ δὲν κουραζόταν, ἀλλὰ οὔτε ἔπαψε νὰ μᾶς συμπαραστέκεται. Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ φιλία μου μὲ τὸν μακαριστὸ Γεράσιμο κρατήθηκε ἀνέπαφη κι ἀλώβητη ἀπὸ πειρασμούς, γνήσια κι ἀληθινὴ μέχρι τὴν ἱερὴ ἀποδημία του.

Ἐπιπλέον, κοντὰ στὸν μακαριστὸ ἀδελφό Γεράσιμο γνώρισα πλειάδα ἐξαίρετων νέων ἀπ’ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τοῦ ἑλληνισμοῦ. Γνώρισα μιὰ ἄλλη Ἑλλάδα ποὺ κρύβεται, κι ὅμως ὑπάρχει. Τὴν Ἑλλάδα, ποὺ σύντομα θὰ ἀναστηθεῖ! Ἀντιλήφθηκα, ὅτι ὁ ἐξαίρετος, ἀληθινός καὶ ἀναφαίρετός της πλοῦτος εἶναι οἱ ἄνθρωποί της. Κι ὅλα αὐτά, τὰ ὀφείλω στὸν Γεράσιμο Φωκᾶ.

Ἕνα σημαντικὸ τεκμήριο τῆς πολύχρονης ἀδελφικῆς μας φιλίας, ποὺ θὰ ἤθελα ἐδῶ νὰ μεταφέρω, εἶναι τὸ πρόχειρο σημείωμά του σὲ μία κὰρτ ποστάλ, ποὺ ἀπεικονίζει τὸ ἱερὸ σκήνωμα τοῦ κεκοιμημένου Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, ποὺ τὴ φύλαξα ἔκτοτε ὡς πολύτιμο φυλακτό. Θυμᾶμαι, μοὺ τὴν ἔδωσε μετὰ τὴν πρώτη Ἀγρυπνία ποὺ εἴχαμε κάνει μαζί στὸν ἅγιο Νεκτάριο στὴν Αἴγινα. Στὸ πίσω μέρος λοιπὸν τῆς κάρτας μοῦ ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Αἴγινα 9.11.1981, Ἁγίου Νεκταρίου Σημειοφόρου. Ἀδελφούλη μου ἀκριβέ, νὰ ζήσετε... Ψὲς τὸ βράδυ ἀρραβωνιάστηκες μέσα στὴν ξαγρύπνια, στὴ Μαρία τὴ δαιμονισμένη, στὰ ἐγκώμια τοῦ Ἁγίου, στὸν ἀδελφούλη σου... Ἀρραβωνιάστηκες μὲ τὴν Ἐκκλησία, τὴν ἀγκαλιά, τὴ λευτεριά, τὴ λεβεντιά, τὴν ἀπίθανη τρέλα ποὺ λέγεται Ὀρθοδοξία. Τσάο, Γερ(άσιμος)».

Ὅσοι γνώρισαν τὸν Γεράσιμο, θὰ τὸν θυμούνται πάντοτε μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὡραῖα, τὰ τρελά, τὰ κεφαλλονίτικα, τὰ Ὀρθόδοξα...

Βέβαια, γιὰ πολλούς, ἡ κοίμηση τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Κεφαλληνίας κυροῦ Γερασίμου ἦταν ξάφνιασμα, ἀλλὰ ὄχι γιὰ μᾶς! Ὁ μακαριστὸς Γεράσιμος σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ ἦταν παράδοξος καὶ μᾶς ξάφνιαζε μὲ τὴν ἀγάπη του, τὴν ἐλευθερία του καὶ

τὴν ἀσκητικότητά του. Ἦταν ὄντως γνήσιος Κεφαλλονίτης.

Πολλοὶ μὲ ρωτοῦν: «Γιατί νὰ ζήσει ὁ Γεράσιμος μόνο 22 μέρες ὡς ἀρχιερέας;» Καὶ τοὺς ἀπαντῶ -καὶ τολμῶ νὰ τὸ πῶ-, ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη ὁ Οὐρανὸς ἀπὸ ἕναν ἅγιο ἐπίσκοπο τοῦ 21ου αἰῶνα. Ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη ἡ παρέα τῶν ἁγίων τοῦ Οὐρανοῦ... Φαίνεται, ὅτι ἡρπάγη γιὰ νὰ μὴν ἀλλοιωθεῖ ἡ ἁγιασμένη προσωπικότητά του ἀπὸ ἐμᾶς ποὺ μείναμε πίσω. Ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς λίγους ἀρχιερεῖς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ ἔζησε τὴν ἁγιότητα καὶ μίλησε ἐκτενῶς γι᾽ αὐτὴ τὴν ἁγιότητα –κληρικῶν καὶ λαϊκῶν- στὸν χειροτονητήριό του λόγο. Ὁ ἅγιος Κεφαλληνίας... Φαίνεται ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔδειξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀρχιερατικὴ ἁγιότητα καὶ μᾶς ὑπενθύμισε αὐτό, ποὺ λέει ὁ ποιητής: «Μιὰ λάμψη ὁ ἄνθρωπος, κι ἂν εἶδες, εἶδες». Μιὰ λάμψη ὁ Γεράσιμος, κι ἂν εἶδες, εἶδες.

Ὁ Γεράσιμος ἦταν πολὺ πονεμένος, κουρασμένος καὶ ἕτοιμος γιὰ τὸν οὐρανό! Γιὰ μᾶς, «τοὺς περιλειπομένους», ἰσχύουν τὰ τοῦ «ἀπορφανισθέντος θεολόγου». Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο ἄνθρωπο τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἀναζητεῖ πνευματικὴ πατρότητα, καὶ ποὺ μοῦ ἔγραψε μὲ πολὺ πόνο ψυχῆς πρὶν λίγες μέρες. Παραθέτω στὴ συνέχεια τὴν ἐπιστολή του ὅπως τὴν παρέλαβα, καὶ ἐπαναλαμβάνω τὸ τοῦ

Γέροντος Ἰακώβου Τσαλίκη: «Μὲ συγχωρεῖτε»! Μὲ συγχωρεῖτε, ἅγιοι ἀρχιερεῖς! Μὲ συγχωρεῖτε, Πνευματικοὶ πατέρες! Μὲ συγχωρεῖτε, ὅλα τὰ ὀρφανὰ τῆς Ὀρθοδοξίας!

Γεράσιμε ἀδελφέ μου σ’ εὐχαριστῶ…Ὁ Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος